

Gordana Đilas

PROPLANAK

1.

Pogledaj, ako želiš, ili imaš
hrabrosti da se s tim suočiš.
To je proplanak na koji nećemo
nikada poći, nikada više

A pun je raznobojnog cveća,
lekovitih, neuglednih trava,
trava od junačkih rana i onih
da se priviju na nežne ostatke duše,
kada, zagubljena, krene u potragu "za nečim"

U ostatku večnosti,
određenog nam sudbinom,
u kojem nam još ostaje da dišemo, radimo,
ili samo postojimo,
ovo je područje zauvek prošlost.

2.

(Disaćemo, raditi, ili samo postojati
razapinjati dane kao platna na vetru
tražiti na njima znake.
Ostatke zavičaja, mrlje od suza,
male razlike,
odbegla slova i reči koje nisu htele u
nama da ostanu,
čitane knjige,
pogleda koji nestrpljivo kruže
tražeći već viđeno, blisko
biblijske slike u kojima se iscrtavaju
letovi malih ptica,
promrzlih iskliznuća,
školu letenja, surovu ali i lepu,
kratke, iluzije za jednokratnu upotrebu.)

3.

Jedino što mi ostaje je pitanje
da li smo u njemu, ikada,
i bili – zajedno.

Ili sam, po običaju,
izvela ogledalo s tvojim likom i
s njim besedila, noćima – o stvarima
koje su pomagale da se prebrode izvesne
životne teškoće,
da se privijem uz tvoje reči.

Grudi se nisu podrazumevale,
ni ramena,
o rukama ne smem ni da mislim.

Kao ni to da li si, ustvari, ikada,
bio na tom proplanku,
razapet i otvoren za svako primanje i
svako davanje,
ili mi se to tek prividelo,
u jakoj želji i
obmani srca.

4.

A znam, da užasnut ćeš, ako pročitaš,
ili jutarnjom poštom stigne glas otkinut
ustuknuti pred ovim redovima,
ne želeći da u njima prepoznaš
ni sebe,
ni mene,
ni proplanak.

Plašiš se da će te sama primisao
survati u ambis, od kojeg se
uporno i smišljeno udaljavaš, dan po dan,
platno, po platno
(a nisam smela da ti kažem kako si to,
opterećen obavezama, pretvorio u glavni posao)

5.

Gradiš predivne, prelepe rečenice
vežbaš glasovne modulacije
imitiraš boju samilosti,
gneva, obične, svakodnevne brige,
ljutnje, vedrog raspoloženja.

Brineš se da pokažeš da,
i van proplanka,
poseduješ neke od odlika ljudske vrste.
Transparentno i više po knjigama nego po drumu.
A tvoji su glasnici rasuti svuda.

Pamte li rađanje sunca.
Prepoznaju li u ženi pored tebe
onu koja te je mogla
i htela povesti nepoznatim putevima.
A ti zatečen ćutao

Znaš da cenim osećajnost.

Beše to dobra vežba za uigravanje.

6.

Nisi shvatio, a znali su to i stari Grci
da ambis nosiš u sebi
kao paralelu – kao senku, svoje drugo ja,

a preplivavati svakodnevno
iz jedne u drugu večnost,
posao je dostojan bogova,
izabranih i obeleženih

pogrešno protumačen let ptica,
greška u kompjuteru,
loš raspored zvezda,
promenjeno stanje u svemiru,
klizne su tačke ka stapanju

odvode upravo na proplanak
u kome možeš biti i ranjiv,
a ranjiv jesi.

Izložen pogledima ptica,
bojama plavetnila,
zrakama sunca,
preletom insekata,
vazduhu i
vlazi u vazduhu,
zemlji što skrivajući svoju, skriva i tvoju nagost,

pokrivajući je mekotom i zdravljem, dajući,
ona prima i takve putnike

7.

I ja bih ti, takvom, pokazala travke,
mogućnost da ih razlikuješ, neugledne,
shvatiš razliku, pojedinačnost svake,
u mnoštvu, u zanosu.

Ali da je sve igra, saznala sam kad sam je,
i neshvatajući prozrela.
Stoga je moje saznanje da mi, zajedno,
nikada nismo bili tamo,
niti ćemo ikada više u njemu se naći,
ujedno i moje izvinjenje.

MASLAČAK

Dok pišem ove redove
očekujem
nemušto prevrćući
u sebi bezbroj rečenica,
da ću prevrćući reči
izbeći sve što želim
da izbegnem,
da ću njima dokučiti stanje kada
ništa
baš ništa ne može
da povredi

A svet zamagljenih stvari,
nerasvetljenih odnosa,
neizrečenih zloba, misli
brzinom želje nestaje iz horizonta na
neko duže, neodređeno vreme.
A ja duvam u maslačak,
opuštena

